

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Է Ր

Հեռո՛ւն, հեռուն ջրերն հե՛հաք կը մսմնչեն,
Առանձններն նորէն կարօտով կը կանչեն.
«Եկուր, բնութեան զաւակ, մեր գիրկը բաց է, եկուր».
Ու ես հոս հասած անճար՝ կը հառաչեմ:

Որքա՛ն կը սիրեմ նամբուններն այս հեռաձիգ,
Դաշտերն այս կանաչ — Մայրական անուշ գիրկ,
Այս թուփերը չսփած իրիկուայ աղօթքին,
Ու այս սաղարթագեղ ծառերն ծամրամիրգ:

Կասակ չէ՞ — Մայր երկիր, վերջապէս
Թէպէտ ալ միանամ պիտի ինձ,
Պիտի՛ չրզզամ ծոցիդ մէջ ես քու սէրդ,
Պիտի՛ ալիես չըսեսնեմ դէմքդ ես:

Ձհակցայ, կիանֆ, ես ինձ — իրակա՛ն ես թէ երազ,
Գաղտնիքիդ ակն զսնելու նիզս օգոտս մը չըրաւ,
Ձեմ որոնեւ ա՛լ, ու է, կը խտանայ մութը ալ,
Գիտեմ, ծառաւ եմ եկեր ու պիտի՛ մեկնիմ ես ծառաւ:

:

Օրէ-օր կ'աղուորնան իմ աչքին
Փոփոք ինչ ու ծուխդ, հողդ ու ջուրդ.
Գիտեմ, ա՛լ պիտի՛ մեկնիմ իմ կարգին,
Յուշերդ գէթ մընային հոգւոյս խորն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ